

Tony Parsons

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ο σάκος του φρόνου

μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ένας υπέροχος νέος ήρωας. Μια ιλιγγιώδης έρευνα. Θα κολλήσετε απ' την πρώτη σελίδα.

Henry Sutton,
συγγραφέας

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

#σκοτώστε_τα_γουρούνια

Περίμενα έναν άντρα που σχεδίαζε να πεθάνει. Είχα παρκάρισε την παλιά BMW X5 λίγο πριν από την είσοδο του σταθμού κι έπινα έναν τριπλό εσπρέσο παρατηρώντας το πλήθος των εργαζομένων που κατευθύνονταν βιαστικοί στις δουλειές τους. Έπινα κι εγώ βιαστικά τον καφέ μου.

Θα έφτανε σύντομα.

Απόθεσα τρεις φωτογραφίες στο ταμπλό. Μία που έδειχνε τη γυναίκα και την κόρη μου. Οι άλλες δύο έδειχναν τον άντρα που σχεδίαζε να πεθάνει: μία φωτογραφία διαβατηρίου απ' το Υπουργείο Εσωτερικών κι ένα στιγμιότυπο απ' αυτά που λέγαμε «αρπαγμένα» από κάποια κάμερα ασφαλείας.

Έχωσα τη φωτογραφία των δικών μου στο πορτοφόλι μου κι έβαλα το πορτοφόλι στην τσέπη του δερμάτινού μου. Έπειτα κόλλησα με σελοτέιπ τις φωτογραφίες του άντρα που σχεδίαζε να πεθάνει στο ταμπλό.

Και συνέχισα να παρατηρώ την κίνηση στον δρόμο.

Είχα παρκάρισε στην αντίθετη κατεύθυνση από τον σταθμό, ώστε να βλέπω τον πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο. Το σκηνικό ήταν λουσμένο σ' ένα αχνό φθινοπωρινό φως που έμοιαζε με ξέθωρη ανάμνηση του καλοκαιριού. Στα εκατό μέτρα, μια νεαρή κοπέλα με ρούχα γυμναστηρίου χάζευε τη βιτρινα ενός πρακτορείου Τύπου, μ' ένα μεγάλο λυκόσκυλο να στέκει καρτερικά στο πλευρό της, με το λουρί του χαλαρό και το ευφυές του βλέμμα να την παρακολουθεί με προσοχή, καθ' όλα εξοικειωμένο με το πλήθος ολόγυρα.

«Ωραίο σκυλί» είπα.

Η κοπέλα χαμογέλασε και χάιδεψε τον σκύλο πίσω απ' τ' αυτιά, σαν ανταπόκριση στο σχόλιό μου, και ξαφνικά άκουσα μιαν αντρική φωνή μες στ' αυτί μου, αν και δεν απευθυνόταν σ' εμένα.

«Δέλτα 1, έχεις καθαρή λήψη».

Έπειτα τρεις ακόμα φωνές ακούστηκαν, καθώς έλεγχαν τη μετάδοση των τριών άλλων μικροφώνων του κυκλώματος παρακολούθησης, με την καλά μελετημένη ψυχραιμία του αστυνομικού σε στιγμές μεγάλης έντασης – σαν πιλότος που απευθύνεται στους επιβάτες, όταν ένας απ' τους κινητήρες του αεροπλάνου έχει πάρει φωτιά. Όλα καλά, κυρίες και κύριοι, ουδείς λόγος ανησυχίας.

Σάρωσα με το βλέμμα τον δρόμο για τυχόν φορτηγάκια τσιλιαδόρων και οχήματα χωρίς αναγνωριστικά και αστυνομικούς με πολιτικά. Αλλά ήταν όλοι καλοί στη δουλειά τους. Το μόνο που έβλεπα ήταν η κοπέλα με το πανέμορφο λυκόσκυλο.

«Δέλτα 1;» απευθύνθηκε σ' εμένα ο υπεύθυνος παρακολούθησης. «Έχουμε καθαρή εικόνα και ήχο, Μαξ. Εσύ παίζεις μπάλα. Είμαστε σε αναμονή θετικής αναγνώρισης μόλις ο Μπράβο 1 βρεθεί στη ζώνη σύλληψης. Περίμενε στο αμάξι».

Ο Μπράβο 1 ήταν ο άντρας που σχεδίαζε να πεθάνει.

«Μήνυμα ελήφθη, όβερ» είπα.

Κι έπειτα μια γνώριμη φωνή: «Επιθεωρητή Γουλφ, εδώ αρχηγός».

Η αρχηγός της Αστυνομίας Ελίζαμπεθ Σουάιρ. Το αφεντικό μου.

«Καλημέρα, αρχηγέ» είπα.

«Καλή τύχη, Γουλφ» απάντησε εκείνη. Έπειτα ακούστηκε ένα αχνό χαμόγελο στη φωνή της, καθώς απευθυνόταν με επιδοκιμασία στους υπόλοιπους. «Κι άκουσες τι σου είπε ο υπεύθυνος. Μείνε στο αμάξι. Άσε τη χαμαλοδουλειά στα μεγάλα παιδιά».

Κοίταξα τον δρόμο γύρω μου. Όπου να 'ναι θα 'σκαγε μύτη.

«Μάλιστα, αρχηγέ» είπα, καλόβολος και ψύχραιμος σαν το λυκόσκυλο.

Γέροντας τον μεσαίο καθρέφτη μπορούσα να διακρίνω τη μεγαλοπρεπή βικτοριανή πρόσοψη του ξενοδοχείου δίπλα στον σταθ-

μό. Έμοιαζε με κάστρο παραμυθιού, με τους πυργίσκους και τους μυτερούς τρούλους να υψώνονται στον γαλανό, γεμάτο λευκά, αφράτα σύννεφα ουρανό. Ένα απ' αυτά τα μέρη που εν ριπή οφθαλμού μοιάζει να πέρασε αιώνας. Δεν διέκρινα κανένα απ' τα «μεγάλα παιδιά». Αλλά στο φουαγέ του ξενοδοχείου υπήρχαν κάμποσοι – ικανός αριθμός για να ξεσπάσει ένας μικρός πόλεμος.

Κάπου πίσω απ' τις διχτυωτές κουρτίνες και τα βελούδινα ριντό, οι ακροβολιστές καρδακούσαν, οπλισμένοι με τα πυρομαχικά της Μητροπολιτικής Αστυνομίας. Ο καθένας τους θα ήταν εφοδιασμένος με μία καρραμπίνα Heckler & Koch G36 και με δύο πιστόλια Glock SLP των 9 χιλιοστών. Αλλά, όσο επίμονα κι αν παρατηρούσα, δεν διέκρινα το παραμικρό ίχνος της παρουσίας τους.

Μαζί τους θα περιμέναν και πυροτεχνουργοί, αποσπασμένοι απ' την Αεροπορία. Και ειδικοί διαπραγματεύσεων. Και αναλυτές όπλων χημικού και βιολογικού πολέμου. Και κάποιος που θα παράγγελε τις πίτσες. Κι επιπλέον καμιά εικοσαριά αστυνομικοί πέριξ του σταθμού – αλλά και πάλι, το μόνο που έβλεπα καθαρά ήταν η κοπέλα με τον σκύλο. Η ενδοσυνεννόηση της Μονάδας Παρακολούθησης συνεχίστηκε.

«Μονάδες αναφέρατε. Έχο 1;»

«Τίποτε ακόμη».

«Βίκτορ 1;»

«Τίποτα».

«Τάνγκο 1;»

«Έχουμε οπτική επαφή» απάντησε μια γυναικεία φωνή.

Για πρώτη φορά, το πλαστικό ακουστικό μέσα στ' αυτί μου βυθίστηκε σε απόλυτη σιωπή.

«Έχω οπτική επαφή με Μπράβο 1» συνέχισε η ίδια φωνή. «Έχω επαφή». Κι έπειτα μια φριχτή παύση. «Ενδεχόμενη επαφή» είπε. «Επαναλαμβάνω – ενδεχόμενη επαφή».

«Ενδεχόμενη επαφή» επανέλαβε κι ο υπεύθυνος παρακολούθησης. «Γίνεται έλεγχος. Αναμείνατε». Η φωνή του σφιγμένη τώρα.

Κι έπειτα πάλι η ίδια γυναικεία φωνή, με όλη την ύπουλη

αμφιβολία της: «Ενδεχόμενη επαφή. Κόκκινο σακίδιο. Μόλις πέρασε τη Βρετανική Βιβλιοθήκη. Προχωράει πεζός σε ανατολική πορεία προς τον σταθμό. Πλησιάζει τη ζώνη σύλληψης».

«Δέλτα 1;»

«Θετικό» είπα.

«Και είμαι εκτός» είπε η Τάνγκο 1, εννοώντας ότι είχε χάσει την οπτική επαφή με τον στόχο.

Κοίταξα βιαστικά τις δύο φωτογραφίες που είχα κολλήσει στο ταμπλό. Όχι ότι χρειαζόμουν την επαλήθευση, διότι ήξερα επακριβώς την εμφάνιση του στόχου. Αλλά, παρ' όλα αυτά, έριξα μια τελευταία ματιά. Κι έπειτα κάρφωσα πάλι το βλέμμα στο πλήθος.

«Δεν τον έχω» είπα.

Ξάφνου μια ακόμα πιο επιτακτική φωνή στ' αυτί μου. Κι αυτή γυναικεία. Η αξιωματικός με το σκυλί. Που την παρατηρούσε επίμονα καθώς τα χείλη της σάλευαν.

«Εδώ Ουίσι 1, Ουίσι 1. Πιθανή οπτική επαφή. Ο Μπράβο 1 πλησιάζει. Στα διακόσια μέτρα τώρα. Στο τέρμα του δρόμου. Κατεύθυνση ανατολική. Κόκκινο σακίδιο. Πιθανή επαφή».

Ένα βουητό από πολλές φωνές μαζί και μια απότομη προσταγή να σωπάσουν.

«Ενδεχόμενη. Ελέγχω. Ελέγχω. Αναμείνατε όλες οι μονάδες. Δέλτα 1, αναμείνατε».

Κι έπειτα μόνο σιωπή κι ο τριγμός απ' τα παράσιτα. Περιμένοντας τώρα τη δική μου επιβεβαίωση.

Στην αρχή το βλέμμα μου τον προσπέρασε.

Επειδή ήταν αλλιώςίτικος.

Κοίταξα βιαστικά τις δύο φωτογραφίες στο ταμπλό, κι ο τύπος δεν είχε καμία σχέση με δαύτες. Τα μαύρα μαλλιά ήταν καστανόξανθα. Το αχνό γένι είχε ξυριστεί. Μα ήταν κι άλλα. Το ίδιο του το πρόσωπο είχε αλλάξει. Ήταν πιο γεμάτο, πρησμένο, σχεδόν σαν να 'ταν κάποιος άλλος.

Μα ένα πράγμα παρέμενε ίδιο.

«Δέλτα 1;»

«Έχω επαφή» είπα.

Το κόκκινο σακίδιο ήταν ίδιο ακριβώς μ' αυτό που είχε πιάσει η κάμερα ασφαλείας τη μέρα που αγόρασε οξυζενέ από μίαν αποθήκη φαρμακευτικών ειδών χονδρικής.

Το ίδιο κόκκινο σακίδιο είχε στους ώμους του καθώς έσπρωχνε προς το ταμείο το καροτσάκι με το φορτίο των 440 λίτρων οξυζενέ. Το φορούσε την ώρα που πλήρωνε με πενηντάρικα τις 550 λίρες. Το φορούσε όταν ξεφόρτωσε το βαν του απ' το ιδιωτικό γκαράζ όπου είχαμε βάλει κάμερες.

Δεν το μπέρδευες με άλλο το κόκκινο σακίδιο. Ήταν σαν αυτά που κουβαλούν οι ορειβάτες στο Έβερεστ. Μεγάλο και κατακόκκινο – κόκκινο ασφαλείας, έτσι το λέγαν το συγκεκριμένο.

Αλλά το πρόσωπό του είχε αλλάξει. Αυτό με είχε μπερδέψει. Σκόπιμα. Είχε παραγεμίσει τη φάτσα του με ενέσιμο υλικό. Σχεδίαζε να πεθάνει με το πρόσωπο ενός άλλου.

Μα τώρα ήταν εμφανές.

Δεν χωρούσε η παραμικρή αμφιβολία.

«Αυτός είναι» είπα. «Θετική επαφή. Έχει πειράξει τη φάτσα του. Δεν ξέρω πώς – κάποια πλαστική θα έκανε. Αλλά είναι αυτός. Έχω επαφή. Επαναλαμβάνω, έχω θετική οπτική επαφή. Θετική».

«Ακροβολιστής 1 σε θέση βολής» είπε μια φωνή και στην απέναντι πλευρά του δρόμου διέκρινα τους ενόπλους για πρώτη φορά, τρεις σιλουέτες που κινούνταν στις στέγες πάνω από ένα βρομερό δρομάκι με μαγαζιά κι εστιατόρια, με τις καραμπίνες τους να φεγγρίζουν στη λιακάδα. Ακροβολιστές της Αστυνομίας που έπαιρναν τις θέσεις τους.

Η τελευταία μας λύση, αν όλα πήγαιναν στραβά. Και είχαν ήδη αρχίσει να πηγαίνουν στραβά.

«Ακροβολιστής 2 σε θέση βολής. Αλλά δεν έχω άμεση σκανδάλη. Δεν έχω καθαρό πεδίο βολής. Είναι γεμάτο κόσμος εκεί κάτω».

Ο άντρας με το κόκκινο σακίδιο είχε κοντοσταθεί στην άκρη του δρόμου, περιμένοντας το φανάρι να γίνει πράσινο. Τα οχήματα διέρχονταν βουερά και στα διάκονά τους έβλεπα την ανα-

λαμπή απ' το κόκκινο ασφαλείας. Ξάφνου κανείς δεν μου απευθυνόταν πλέον.

«Ο δικός μας είναι» είπα. «Θετική αναγνώριση. Έχω επαφή. Έχω επαφή. Όβερ».

Το φανάρι έγινε πράσινο και τα αμάξια σταμάτησαν απρόθυμα. Οι περαστικοί άρχισαν να διασχίζουν τον δρόμο. Ο άντρας με το κόκκινο σακίδιο χώθηκε ανάμεσά τους.

Μίλησα αργά και καθαρά: «Εδώ Δέλτα 1, επιβεβαιωτικό επαφής. Ο στόχος ετοιμάζεται να εισέλθει στη ζώνη σύλληψης. Ακούγομαι; Όβερ».

Και μόνο τα παράσιτα σαν απόκριση.

Κι έπειτα. «Πιθανή επαφή. Γίνεται έλεγχος. Αναμείνατε».

Κούνησα το κεφάλι μου κι ήμουν έτοιμος να μιλήσω πάλι, όταν η φύχραιμη φωνή της αρχηγού Σουάιρ είπε: «Αρνητικό, Γουλφ. Άκυρο. Όλοι κάτω».

Το φανάρι έγινε πάλι κόκκινο.

Ο άντρας με το λαμπερό σακίδιο είχε διασχίσει τον δρόμο.

Κατευθυνόταν προς τον σταθμό.

«Τι περιμένετε, να φοράει μπούρκα;» είπα. «Ο Μπράβο 1 είναι. Ο στόχος. Ο δικός μας. Το πρόσωπό του...»

«Δεν έχουμε οπτική επιβεβαίωση» είπε ο υπεύθυνος παρακολούθησης. «Δεν έχουμε θετική αναγνώριση, Δέλτα 1».

Κι έπειτα η Σουάιρ. «Δεν είναι αυτός» επανέλαβε. «Ήσυχια, Γουλφ». Με έναν τόνο ατσάλινο τώρα. «Η δουλειά σου ήταν συγκεκριμένη και ολοκληρώθηκε. Δεν απαιτείται περαιτέρω ενέργεια. Όλες οι μονάδες κάτω. Αρνητικό. Άκυρο. Ευχαριστώ, παιδιάς».

Το πλήθος συνέχισε να προχωρά πιο αργά καθώς ενώθηκε με το ρεύμα των επιβατών που έβγαιναν απ' τον σταθμό του Κινγκς Κρος. Υπολόγιζα ότι είχα ένα λεπτό για να τον σταματήσω προτού εξαφανιστεί στο εσωτερικό του σταθμού. Άπαξ και ο συρμός του σιδηρόδρομου ή του μετρό έφτανε στη στάση, ο τύπος με το κόκκινο σακίδιο θα ένωνε απλώς τα χέρια και ο κόσμος θα χανόταν σε μιαν έκρηξη.

Η μπαταρία την οποία πιθανότατα κρατούσε ήδη στο ένα χέρι θα δημιουργούσε ένα κύκλωμα ρεύματος που θα ηλεκτροδοτούσε έναν απλό δέκτη στο άλλο του χέρι. Ύστερα το ρεύμα θα περνούσε μέσα από δύο καλώδια κι αποκεί στο κόκκινο σακίδιο –που θα είχε μια διακριτική σχισμή στο πλάι–, όπου ένας τροποποιημένος γλόμπος θα παρείχε ρεύμα σ' έναν πυροκροτητή χωμένο μέσα σ' έναν μικρό κύλινδρο, ο οποίος με τη σειρά του θα πυροδοτούσε το εκρηκτικό, το οξυζενέ που τον είχα δει στην κάμερα ασφαλείας να αγοράζει με έντεκα πενήντάρικα.

Παράλληλα είχε αγοράσει, πάλι σε χονδρική, μεγάλο απόθεμα καρφιών δεκαπέντε εκατοστών. Σακιά ολόκληρα. Τα καρφιά θα ήταν κολλημένα στο εξωτερικό του εκρηκτικού, ικανά να επιφέρουν πόνο και δυστυχία που δεν χωρά ούτε σε εκατό ζωές.

Εάν κατάφερε να εκραγεί το φορτίο.

Αν ήταν τόσο έξυπνος.

Αν δεν είχε κάνει κάποιο λάθος στο μαγείρεμα.

Κατάπια έναν κόμπο καυτής, πικρής αναγούλας, που γέμισε τον λαιμό μου.

«Κάνεις λάθος» είπα. «Αυτός είναι. Θετική επαφή».

Είχα μπει στο γκαράζ του. Είχα δει τα εκατοντάδες άδεια μπουκάλια του οξυζενέ. Είχα δει το βίντεο απ' την κάμερα ασφαλείας όταν τα αγόραζε, μέχρι που τα μάτια μου έτσουζαν απ' τη μορφή του.

Δεν χρειαζόμουν καν τις φωτογραφίες στο ταμπλό. Τον ήξερα. Ήταν μέσα στο μυαλό μου.

Δεν μπορούσε να μου κρυφτεί.

«Όλοι κάτω» είπε μια επίπλαστα φύχραιμη φωνή. «Με ακούς, Δέλτα 1;»

«Όχι» είπα. «Σε χάνω».

Τριάντα δευτερόλεπτα απέμεναν.

Κι ανάμεσα σ' όλο αυτό το πλήθος, και περικυκλωμένος από τόσα όπλα, βρισκόμουν μόνος μου με τον άντρα που σχεδίαζε να πεθάνει.

Είχα παρακολουθήσει κάποτε μια διάλεξη στην Αστυνομική Ακαδημία του Μπράμσιλ, στο Χαμσάιρ – το ανάλογο της Οξφόρδης και του Κέμπριτζ στην ανώτατη εκπαίδευση στην Αστυνομία.

Ένας πράκτορας του FBI είχε έρθει απ' την Αμερική να μας βοηθήσει στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Μου είχε κάνει εντύπωση η λευκότητα των δοντιών του. Ωραία δόντια. Αμερικάνικα. Μα πιο πολύ με είχε εντυπωσιάσει το γεγονός ότι ο τύπος ήξερε καλά τη δουλειά του.

Με τα γυαλιστερά του δόντια να λάμπουν, μας είχε πει ότι το FBI είχε ταυτοποιήσει διάφορες ζώνες επαπειλούμενης τρομοκρατικής δραστηριότητας. Δεν κάλυπταν ολόκληρο αλφάβητο, αλλά ήταν καμιά εικοσαριά – από αεροδρόμια μέχρι στούντιο τατουάζ.

Παντού, κοινώς.

Ο πράκτορας είχε, επίσης, υποδείξει την ενδεχόμενη εμφάνιση του μέσου τρομοκράτη.

Ο οποιοσδήποτε, κοινώς.

Οι σπουδαστές του Μπράμσιλ, η αφρόκρεμα, όλοι οι εύστροφοι νέοι μπάτσοι, η επόμενη γενιά της Ύπηρεσίας Ανθρωποκτονιών, νέοι και σκληρόπετσοι και ξύπνιοι, είχαν σχεδόν κατουρθεί απ' τα γέλια. Αλλά σε αντίθεση με τους υπόλοιπους, εγώ δεν είχα θεωρήσει τη διάλεξη άχρηστη. Απεναντίας. Διότι θυμόμουν τον υπ' αριθμόν έναν παράγοντα ενοχοποίησης που είχε επισημάνει ο πράκτορας.

Ο ύποπτος αλλάζει δραματικά την εμφάνισή του.

Παρόλο που οι συνάδελφοί μου είχαν χασκογελάσει, κοιτώντας ειρωνικά προς το ταβάνι, εγώ θεώρησα την επισήμανση άξια λόγου. Ποτέ μην προσπερνάς το προφανές. Μην περιμένεις να είναι ίδιος με τις φωτογραφίες ή τα πλάνα από κάμερες ασφαλείας. Να είσαι έτοιμος ο ύποπτος να μοιάζει με κάποιον άλλο.

Και να και κάτι ακόμα που θα μπορούσε να είχε προσθέσει ο πράκτορας του FBI: ο στόχος που αλλάζει δραματικά την εμφάνισή του κατά πάσα πιθανότητα δεν θα μπει στον κόπο να πάρει καινούργιο σακίδιο.

«Έχει το ίδιο σακίδιο» είπα, ανοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου. «Ίδιο με αυτό στην κάμερα ασφαλείας. Το κόκκινο. Το είχε όταν αγόρασε τις προμήθειες. Είναι το ίδιο κόκκινο σακίδιο κι ο τύπος είναι ο στόχος».

«Δεν μπορείς να παρκάρεις εδώ, φιλαράκι» ακούστηκε μια αφρο-κόκνει* φωνή απ' το ανοιχτό τζάμι, κι εγώ αναπήδησα, σαστισμένος στο άκουσμα μιας φωνής που δεν μιλούσε από το ακουστικό μέσα στ' αυτί μου.

Ένας υπάλληλος της Τροχαίας μου έκοβε κλήση. Βγήκα απ' τ' αμάξι. Ήταν ένας ψηλός τύπος με σημάδια δυτικοαφρικανικής φυλής στα μάγουλα κι έγειρε ελαφρώς προς τα πίσω, περιμένοντας στράβωμα. Εγώ τον προσπέρασα με το βλέμμα, διακρίνοντας τον άντρα με το κόκκινο σακίδιο.

Το πλήθος είχε αραιώσει.

Ήταν έτοιμος να μπει στον σταθμό.

Απέμεναν δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Κι έπειτα μια φωνή μες στ' αυτί μου: «Εδώ Σουάιρ. Μπες στο κωλοαμάξι σου, Γουλφ».

Όλη η προσποιητή ψυχραιμία είχε εγκαταλείψει τη φωνή της. Δίστασα προς στιγμήν.

Κι έπειτα ξαναμπήκα στο αυτοκίνητο.

Ο τύπος της Τροχαίας έχωνε τώρα την κλήση κάτω απ' τον υαλοκαθαριστήρα μου. Εγώ έγνεψα αρνητικά, κοιτώντας τον μεσαίο καθρέφτη. Ο άντρας με το κόκκινο σακίδιο βρισκόταν ακριβώς πίσω μου τώρα και στεκόταν μπροστά στην κεντρική είσοδο του σταθμού. Το πλήθος σκόρπιζε. Τίποτα πια δεν τον σταματούσε απ' το να μπει. Μα αυτός είχε σταθεί ακριβώς στην είσοδο του σταθμού.

Μονολογώντας.

Όχι, όχι, δεν μονολογούσε.

Προσευχόταν.

* Κόκνει: ο εργατικής καταγωγής κάτοικος της περιοχής Ιστ Εντ του Λονδίνου και ο χαρακτηριστικός τρόπος ομιλίας του.

Δέκα δεύτερα.

Ο άντρας με το κόκκινο σακίδιο προχώρησε.

Εννέα δεύτερα.

Έβαλα όπισθεν.

Οχτώ.

Γύρισα το κεφάλι προς τα πίσω και το σανίδωσα.

Το αμάξι τινάχτηκε προς τα πίσω κι είδα τον άντρα με το κόκκινο σακίδιο να έρχεται κατά πάνω μου. Είχα περάσει το ένα χέρι γύρω απ' το μαξιλαράκι του συνοδηγού για να προστατευτώ απ' την πρόσκρουση και το χέρι στο τιμόνι πατούσε με δύναμη την κόρνα, αφήνοντας το βουητό της να σκορπίσει τους τυχόν περαστικούς.

Ο άντρας δεν σάλεψε.

Αλλά με κοίταξε κατάματα καθώς η παλιά BMW ορμούσε κατά πάνω του και τα χείλη του δεν πρόφεραν πια την προσευχή.

Πέντε δεύτερα.

Το αμάξι τον κλάδεψε, χτυπώντας τον λίγο πάνω απ' την επιγονατίδα, συντρίβοντας τα γόνατα και στα δύο πόδια του, καθώς ο κορμός του χτυπούσε με δύναμη στο πίσω μέρος του οχήματος. Το πρόσωπό του έσπασε το πίσω παρμπρίζ και το πίσω παρμπρίζ τού ανταπέδωσε τη συντριβή.

Κι έπειτα η πρόσκρουση τον εκτόξευσε προς τα πίσω, πάνω σ' έναν τοίχο από βικτοριανά κόκκινα τούβλα, όπου το κεφάλι του έσκασε σαν μελάτο αυγό που το χτυπάς με βαριοπούλα.

Τρία δεύτερα.

Έβαλα πρώτη κι έφυγα με τέρμα τα γκάζια, καθώς ο τύπος της Τροχαίας με κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια, ασάλευτος, με το στόμα να χάσκει και με το μηχανήμα για τις κλήσεις στο χέρι.

Έβαλα πάλι όπισθεν, έτοιμος να το ξανακαρφώσω.

Μα δεν χρειαζόταν.

Μηδέν δεύτερα.

Βγήκα αργά απ' τ' αμάξι.

Κόσμος ούρλιαζε. Ορισμένοι περαστικοί. Άλλοι φωνές στο

κεφάλι μου. Ένα σκυλί, που ζύγωνε ολοένα την κάθε στιγμή, γάβγιζε αγριεμένα.

Μια φωνή μες στο αυτί μου γκάριζε κάτι για σκανδαλώδη υπέρβαση καθήκοντος και ανθρωποκτονία. Μια άλλη φώναζε κάτι για φόνο.

«Γουλφ!»

Η Σουάιρ.

Έβγαλα με φόρα το ακουστικό και το πέταξα μακριά.

Ο άντρας με το κόκκινο σακίδιο ήταν καθισμένος με την πλάτη στον τούβλινο τοίχο, κοιτώντας με με μια σαστισμένη έκφραση στο διαλυμένο του πρόσωπο. Το ένα του χέρι τρεμόπαιζε ακόμη από την έκπληξη του αιφνιδίου θανάτου. Και τα δυο του χέρια ήταν άδεια.

Δεν περίμενα ότι τα χέρια του θα ήταν άδεια.

Άξαφνα εμφανίστηκαν οπλισμένοι άντρες με μαύρες μάσκες. Όπλα στράφηκαν πάνω στον νεκρό. Εννιάρια Glock. Πολυβόλα. Κι έπειτα είδα ότι ορισμένα ήταν στραμμένα προς το μέρος μου.

«Ο στόχος ήταν» είπα.

Ο τόπος είχε γεμίσει ένοπλους αστυνομικούς του Τμήματος 19 της Σκότλαντ Γιארντ. Περαστικοί έτρεχαν και σκουντουφλούσαν, αναζητώντας κρυφώνα. Πολλοί ούρλιαζαν κι έκλαιγαν επειδή οι ένοπλοι δεν έμοιαζαν ούτε στο ελάχιστο με αστυνομικούς. Φορούσαν ολόσωμες αλεξίσφαιρες στολές. Είχαν μεταλλικές τροχαλίες στους ώμους, ώστε να μπορούν να τους τραβήξουν πίσω σε περίπτωση που σωριάζονταν από εχθρικά πυρά. Οι μαύρες μάσκες που φορούσαν είχαν σχισμές στο στόμα και στα μάτια. Έμοιαζαν με παραστρατιωτικούς ληστές τράπεζας.

Ο κόσμος πίστευε ότι το έκαναν για να προστατεύσουν την ταυτότητά τους, μα εγώ ήξερα ότι οι μάσκες είχαν σκοπό να εμπνέουν τρόμο.

Κι έκαναν τη δουλειά τους.

Όλοι φώναζαν στους ασύρματους που είχαν κρεμασμένους

στο μέρος της καρδιάς. Τα μασκοφορεμένα πρόσωπα με πρόσταζαν με ουρλιαχτά να πέσω στο έδαφος και να μείνω ακίνητος.

Τώρα. Τώρα. Κάν' το τώρα!

Με αργές κινήσεις έβγαλα την ταυτότητά μου απ' την τσέπη του τζιν μου, τους την έδειξα και την πέταξα προς το μέρος τους. Έπειτα σήκωσα τα χέρια ψηλά. Αλλά δεν θα 'πεφτα στα γόνατα για χάρη τους. Ούτε θα ξάπλωνα μπρούμυτα. Συνέχισα να προχωρώ προς τον σωριασμένο άντρα.

Διότι έπρεπε να μάθω αν είχα δίκιο.

Τελευταία ευκαιρία! Κάν' το τώρα!

Σκύβοντας πάνω απ' τον νεκρό άντρα στο έδαφος, είδα ότι η πρόσκρουση δεν είχε συντρίψει το πίσω μέρος του κρανίου του. Το είχε ξεκολλήσει τελείως.

Μια μεγάλη κηλίδα νωπό αίμα απλωνόταν ήδη στο πεζοδρόμιο.

Ολόγυρά του, ουρλιαχτά τρόμου κι οργής. Ο σκύλος τόσο κοντά μου τώρα, που τον οσμιζόμουν, ένιωθα την ανάσα του.

Έβλεπα τα παραδόξως πλακουτσωτά Glock με την άκρη του ματιού μου να σημαδεύουν τον άντρα στο έδαφος κι εμένα στο πρόσωπο. Με τις ασφάλειες ανεβασμένες.

Μα αυτός ήταν ο δικός μας, σωστά;

Κοίταξα τα χέρια μου με απορία.

Ήταν καλυμμένα με το αίμα του νεκρού άντρα.

Αλλά δεν έτρεμαν καθώς άνοιγα με φούρια το κόκκινο σακίδιο για να δω τι είχε μέσα.

[Στιβαρή γραφή και απογειωμένος ρυθμός.
Πραγματικά εντυπωσιακό βιβλίο.] DAILY MAIL

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΛΥΜΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ...

Είκοσι χρόνια πριν, επτά πλούσιοι και προνομιούχοι μαθητές γίνονται φίλοι στη διάρκεια της φοίτησής τους στο ακριβό ιδιωτικό σχολείο Πότερς Φιλντ. Τώρα δολοφονούνται ο ένας μετά τον άλλο με εξαιρετικά βίαιο τρόπο.

ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ.

Ο επιθεωρητής Μαξ Γουλφ, ο οποίος πρόσφατα μετατέθηκε στην Υπηρεσία Ανθρωποκτονιών στα κεντρικά της αστυνομίας του Λονδίνου, σύντομα καλείται να ακολουθήσει τα ματωμένα χνάρια από τις πολυσύχναστες λεωφόρους ως τα σκοτεινά σοκάκια της μεγαλόπολης, από τις επικίνδυνες γωνιές του διαδικτύου ως τους διαδρόμους της εξουσίας.

Ενώ τα πτώματα συσσωρεύονται, ο Μαξ θα νιώσει την καυτή ανάσα του δολοφόνου ολοένα να πλησιάζει και να απειλεί ό,τι αγαπά περισσότερο. Δεν παλεύει πλέον για την απόδοση δικαιοσύνης, αλλά για τη ζωή του...

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΓΟΥΛΦ

[Θεαματικό! Έντονο αλλά ανθρώπινο – γρήγορο αλλά αυθεντικό.]
LEE CHILD, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

[Το ξεκίνημα μιας καταπληκτικής νέας αστυνομικής σειράς.] TIMES

[Ανελέητη πλοκή, λεπτοδουλεμένη πρόζα και καθηλωτικά πορτρέτα των χαρακτήρων, τόσο των καλών όσο και των κακών, συνιστούν ένα συναρπαστικό ανάγνωσμα. Τρεις λέξεις μόνο: Θέλουμε κι άλλο.] JEFFERY DEEVER, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN: 978-618-03-0232-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80232

APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)